

[Ministeren for skatter og afgifter.]

stemmelser, som indgår i loven. Selskaber, der ikke har haft en sådan udsættelse med indleveringen, har ikke haft denne mulighed eller måske rettere: de har kun haft mulighed på det mere usikre grundlag, at de ikke kunne vide, om loven ville blive endeligt vedtaget, for det er jo, som hr. Glensgård siger, sådan, at loven har været kendt tidligere, nemlig siden, ikke 28. februar, men 28. januar 1975.

Den forskelsbehandling, der er tale om, skyldes alene lovens sene vedtagelse. Var loven blevet vedtaget før udløbet af den almindelige selvangivelsesfrist, altså inden 30. april 1975, ville dette problem ikke være opstået.

Hr. Glensgård foreslår nu, at de selskaber, der har indgivet selvangivelsen før lovens vedtagelse, får adgang til at ændre den indgivne selvangivelse eller, som det siges i begrundelsen for spørgsmålet, fritstilles med hensyn til den indleverede selvangivelse og de dispositioner, der er foretaget i henhold til den dengang gældende lovgivning.

Efter særlige bestemmelser i afskrivningsloven og varelagerloven kan ligningsrådet tillade, at der efter udløbet af selvangivelsesfristen sker ændringer af foretagne afskrivninger og nedskrivninger. Disse bestemmelser er i praksis normalt kun anvendt i tilfælde, hvor der har været foretaget ligningsmæssige forhøjelser inden for afskrivningsområdet, og ligningsrådet har i overensstemmelse hermed ikke fundet bestemmelserne anvendelige i tilfælde, hvor anmodningen om ændringen af af- eller nedskrivninger alene har været begrundet i et ønske om at kunne udnytte loven om tilbageføring af underskud, uagtet selvangivelsen var indsendt før lovens vedtagelse. Jeg kan helt tiltræde denne opfattelse, som ligningsrådets afgørelse er udtryk for, nemlig at det ikke kan være ligningsrådets opgave at bevilge nedsættelser, som alene har til formål at ændre en ny lovs konsekvenser. Det ville i virkeligheden være en slags lovgivning eller ændring af lovgivningen, som ligningsrådet derved påtog sig.

Mener man, at en gennemført lov har uheldige konsekvenser, som ikke bør blive stående, må man søge loven ændret. Dette finder jeg dog ikke at der er grundlag for i det foreliggende tilfælde. Den påberåbte for-

skelsbehandling har efter min opfattelse ikke en sådan karakter eller et sådant omfang, at der er grund til at søge gennemført en ændring af loven om tilbageføring af underskud.

Jeg vil gerne sige til hr. Glensgård's tillægs-spørgsmål, at det er jo folketingets afgørelse, hvilke bestemmelser der skal indgå i lovgivningen, og hvis folketinget mener, at man bør indsætte overgangsbestemmelser, der giver mulighed for det, der ligner tilbagevirkende kraft, så er det folketingets afgørelse, men det er en afgørelse, man må træffe før det tidspunkt, man vedtager lovene i folketinget, det er ikke noget, der kan gennemføres administrativt. Der er ikke i loven, som den er gennemført af folketinget her, også med tilslutning fra fremskridtspartiet, givet ministeren bemyndigelse til at ændre disse forhold.

Glensgård (FP):

Da lovforslaget i sin tid blev fremsat, var det — og formentlig også for den regering, som lod det vedtage — vel ud fra den begrundelse, at der var visse virksomheder, som var kommet i en økonomisk vanskelig situation. Man ønskede at bibeholde nogle arbejdspladser, men jeg forstår på ministeren, at nu er det lige pludselig ikke længere intentionen i loven. Nu er det mere et spørgsmål om et eller andet tilfældigt tilskud. Jeg troede ærlig talt, at loven, også med socialdemokratiets godkendelse, var lavet for at forsøge at bibeholde nogle arbejdspladser.

Når så ministeren siger, at han ikke finder, at ligningsrådet skal tiltage sig disse beføjelser, så går mit spørgsmål for så vidt også mere på, om ministeren vil give mulighed for det. Det er da o.k., hvis det er således, at det kræver en lovændring, så kan ministeren oven i alle de andre lovforslag, som regeringen har lagt frem, for så vidt også nemt fremsætte et forslag om ændring af den lov, som vi har i dag. Man kan for så vidt godt skyde sig hen på, at det var vores problem, men det var trods alt ministeren for skatter og afgifter, som havde ansvaret for den lov, vi vedtog den 16. juni.

Men som sagt, det her drejer sig om arbejdspladser. Det drejer sig måske i bare det ene tilfælde om 300 arbejdspladser i en lille by, bevar mig vel, ovre på østkysten af Østjylland, men der er jo masser af andre byer,